

ἀνακαλεσιᾶ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ.

1) Πρόσκλησις κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐπιμόνως γινόμενη: Καλεσιᾶ καὶ ἀνακαλεσιᾶ θέλεις γὰρ νὰ ῥθῃς μιὰ φορὰ 'ς τὸ σπῖτι μας! 2) Ἐπίκλησις ὄρκου, ὑποσχέσεως κττ.: Ἡ ἀνακαλεσιᾶ τοῦ ἀδικημένου. Συνών. ἀνακάλημα 4.

ἀνακάλημα τό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 414 Δημητρ. ἀνακάλεμα Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνακάλημαν Κύπρ. ἀνακάλεμαν Κύπρ. ἀνακάλεσμα Λεξ. Δημητρ. ἀνακάλεσμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ. Παρὰ Δουκ. ἀνακάλημαν ἐν λ. ἀνακάλεσμαν. Πβ. μεσν. ἀνάκλημα = θρηῆνος.

1) Τὸ νὰ καλῇ κανεὶς τινὰ μεγαλοφώνως, κλῆσις Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἦτανε μακροῦ, μὰ ἄκουσε τὸ ἀνακάλεμά μου καὶ γύρισε Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναγγελία, διακήρυξις Λεξ. Δημητρ.: Τ' ἀνακάλεσμα τοῦ ντελάλη δὲ μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ. 3) Θρηῆνος, ὁδυρμός, συνήθως διὰ νεκρὸν Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀκούονται ἀνακαλέματα ποὺ τὸ μνημαν Κύπρ. Συνών. ἀναθρηνημός, ἀνακαλητόν, ἀνακαλῖό, θρηνημα, θρηνημός, θρηνηολόγι, θρηνηολογιά, θρηῆνος, κλάμα, κλάψιμο, μοιρολόγι. 4) Ἐπίκλησις ὄρκου, ὑποσχέσεως κττ. Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνακαλεσιᾶ 2. 5) Ἀνάμνησις, ἀναπόλησις Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ. Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀνακαλέσματα συφορὲς καὶ πίκρες. Συνών. ἀναθυμεθῆ, ἀναθύμημα 1, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, θύμησι. Πβ. ἀθιβολή 4, ἀνάβαλμα 2, ἀναβολή 8, ἀναθιβολή 1, ἀναγορεῖα 1.

ἀνακαλητόν τό, Κύπρ. ἀνακαλητό Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ.

Συνεχῆς θρηῆνος, ὁδυρμός ἐνθ' ἀν.: Ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἔχουν ἕναν ἀνακαλητόν ποῦ ἐν βασιτῇ κανέναν ν' ἀκούῃ Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάλημα 3.

ἀνακαλῖό τό, ἀμάρτ. ἀνεκαλῖόν Κύπρ. νεκαλῖόν Κύπρ. νεκάλιον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ. Ὁ ἀναβιβασμός τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. νεκάλιον διὰ μετρικὴν ἀνάγκην.

Ἀνακαλητόν, ὁ ἰδ.: Ποτὲ ἐν μᾶς λείπει τὸ κλάμαν, πάντα μὲ πίκρες τῶν νεκαλῖόν. Τ' ἀνεκαλῖά της ἀκούονταν ἕναν μίλιν τόπον. || Ἄσμ.

Ἐλᾶτε νὰ μ' ἀκούσετε ντὰ κλάμαν καὶ νεκάλιον, πῶχασα τὴν ἀγάπην μου, νὰ ἐν' πεθάνω κάλλιον! (ντὰ = εἶντα, τί).

ἀνακαλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκαλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) νεκαλισμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῖω παρὰ τὸ ἀνακαλῶ. Πβ. ἀγαναχτιῶ - ἀγαναχτίζω - ἀγαναχτισμός.

1) Θόρυβος, φωνασκία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἀνακαλισμὸ εἶναι ποῦ τότε κάνετε ὅλη μέρα, τὸν ἄνθρωπο λωλαίνετε! 2) Θρηῆνος, κλαυθμός Κύπρ.: Ἄσμ.

Μὲ πόνους τῶν στεναγμῶν, μὲ τὸν νεκαλισμὸν του.

ἀνακαλουρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναγαλουρίδα Κρήτ. (Ρέθυμν.) ἀνακαρουλίδα Κρήτ. ἀνεκαλουρίδα Α.Κρήτ. ἀνεκαλουρίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακαλούρι < ἀνακαλουρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸ καλύτερον Κρήτ.: Ἦκαμε μὲν ἀνεκαλουρίδα κ' ἐπετάχτηκα καὶ ἤφερα ὄγὸ λαϊόκλαδα. Συνών. εὐδία, καλωσύνεμα. 2) Ἡ βελ-

τίωσις κακῆς τινος καταστάσεως Κρήτ.: Φρ. Ἐπῆρε ἀνακαρουλίδα (ἀνέλαβεν ἐκ νοσήματος). 3) Ἡ φαινομενικὴ καλυτέρευσις τοῦ μελλοθανάτου Κρήτ. (Ρέθυμν.): Δὲ διστεύω νὰ γιάνῃ ὁ ἄρρωστος, φαίνεται πῶς ἐκαλυτέρευε, μὰ εἶναι ἡ -γ-ἀναγαλουρίδα δου. Συνών. ἀναγάλλισι 2, ἀνακαλούρισμα.

ἀνακαλουρίζω Α.Κρήτ. ἀνεκαλουρίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθέσεως ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καλουρίζω.

Γίνομαι καλύτερος, βελτιώνομαι, ἐπὶ τοῦ καιροῦ: Ἀνεκαλουρίζει ὁ καιρός. Συνών. καλυτερεύω, καλωσυνεύω.

ἀνακαλούρισμα τό, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κρήτ. ἀνακαρούλισμα Ἀντικύθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλουρίζω.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ φαινομενικὴ καὶ παροδικὴ βελτίωσις τοῦ ἀσθενοῦς. Συνών. ἀναγάλλισι 2, ἀνακαλουρίδα 3.

ἀνακαλουρίτης ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλουρίζω.

Ὁ Χάρων (κατ' εὐφημισμὸν ὡς φέρων οἶονεὶ ἀνακαλουρίσματα, ἥτοι ἀνακουφίσεις ἀπὸ τῶν τοῦ βίου δεινῶν).

ἀνακάλυβο τό, Πελοπν. (Γελίν. Καρυά Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καλύβι.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὸ γωνιῶδες καινὸν ποῦ σχηματίζεται μετὰ τοῦ ἄνω ὀριζοντίου μέρους τοῦ τοίχου καὶ τῶν ἐφαπτομένων ξύλων τῆς ἀετοειδοῦς στέγης, ὅπου τοποθετοῦνται διάφορα σκεύη, ἐργαλεῖα κττ.: Βάλ' το 'ς τ' ἀνακάλυβα τὸ ξαλί (ἐκ τοῦ ξγαλί = ξύστρα τοῦ εἰς τὸ ὑνίον προσκολλωμένου χώματος, ἡ ξυάλη) Καρυά.

ἀνακαλύπτω λόγ. κοιν. ἀνακαλύβω Μύκ. κ.ἀ. ἀνακαλύβγω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀνεκαλύβω Σῦρ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακαλύπτω.

Φέρω εἰς τὸ φανερὸν πρᾶγμα τι ἄγνωστον ἢ κεκρυμμένον ἐνθ' ἀν.: Προσπαθεῖ ἡ ἀστυνομία ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα. Δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ τό 'κρυψε. Ἦτανε κρυμμένος καὶ τὸν ἀνακάλυψαν κοιν. Δὲν ἀνακαλύβγω κάνα νὰ τοῦ φάω τὸ λαρούγγι Γαλανᾶδ. Ἀνακαλύφθηκαν ἀποθήκες γεμᾶτες σ'τάρι καὶ ἄλλα φαγώσιμα (ἐκ διηγ.) ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 96

ἀνακάλυψι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνακάλυψις.

Ἡ ἀποκάλυψις ἀγνώστου ἢ κεκρυμμένου πράγματος: Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὸς ἔκανε μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι.

ἀνακαλῶ λόγ. κοιν. Μέσ. ἀνακαλειέμαι Κῶς Πελοπν. Σῦρ. κ. ἀ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνακαλειόμαι Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἀ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. ἀνεκαλειέμαι Σῦρ. κ. ἀ. ἀνεκαλειόμαι Κύπρ. (Γερμασ.) ἀνεκαλειώμαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεκαλειέμι Ἰμβρ. νεκαλειόμαι Κύπρ. (Ἀμμόχ. Γερμασ.) —ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 149

Τὸ ἀρχ. ἀνακαλῶ = καλῶ, προσκαλῶ ἐπάνω ἰδίως ἐπὶ τῶν νεκρῶν.

Α) Ἐνεργ. 1) Καλῶ τινὰ συνήθως μεγαλοφώνως Ἡπ. Κρήτ. κ. ἀ. —Λεξ. Βλαστ.: Τσ' ἄκουσα καὶ ἀνακαλειότανε (ἐκάλει ὁ εἰς τὸν ἄλλον) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ -γ-εἰς τὸν ἄλλον ἀνακαλεῖ, τρέχουν νὰ συναχθοῦσι αὐτόθι.

Ἐροῖκα, τρανὰ σ' ἀνακαλεῖ 'ς τὴ μαγικὴ ἀγκαλιά του

Ἡπ. 2) Διατάττω, παραγγέλλω τινά νά ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχα ἀποστείλει λόγ. κοιν. : Ἡ κυβέρνησι ἀνακάλεσε τὸν πρεσβευτὴ-τὸν πρόξενο. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5,4,24 «οἱ ἔφοροι ἀνεκάλεσαν τὸν Σφοδρίαν καὶ πατήγον θανάτου». β) Ἐπαναφέρω λόγ. κοιν. : Ἀνακαλῶ ἡ τὴν τάξι (ἐπὶ τοῦ προέδρου πολυμελοῦς ὀργανώσεως, οἶον βουλῆς, γερουσίας, συλλόγου κττ., ὃ ὁποῖός ἐχει τὴν ἐξουσίαν νά διατάξῃ τὸν παρεκτρεπόμενον καὶ ἀποσποῦντα νά παύσῃ φερόμενος ὅπωςδῆποτε ἀπρεπῶς, ἔργων ἢ λόγων). 3) Λέγω τὰ ἐναντία τῶν ὅσων εἶπα, ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου, ἀκυρώνω διαταγὴν ἢ παραγγελίαν ἢ λέξιν κατὰ λάθος ἢ ἀτόπως δοθεῖσαν ἢ λεχθεῖσαν λόγ. κοιν. : Ἀνακαλῶ τὴ διαταγὴν-τὴ λέξιν-τὸ λόγο κττ. Μοῦ εἶπε πῶς θὰ τὸ κάμῃ κ' ἔπειτα ἀνακάλεσε (ἐνν. τὸν λόγον του). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Διάλ. πρὸς Ἡσίοδ. 2 «ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν». Συνών. ἀναγυρίζω Β 3 β. 4) Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

Β) Μέσ. 1) Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἢ ἀγίου πολλαχ. : Ἀνακαλεῖται τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους Λεξ. Πρω. Πηγαίνει ἡ τοῖς ἐκκλησιῶν καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Δημητρ. Οὕλη μέρα ἀνικαλεῖται τὸν Θεὸ Ἰμβρ. Ν' ἀνικαλεῖται τὸν αἰ-Γιάτ' νὰ σὶ γιάτ' (νὰ σὲ κάμῃ καλὰ) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἰκέτ. 626 «κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὐ τοῦς». Περὶ τῆς σημ. ταύτης καὶ τῶν ἐξῆς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913) 39 κέξ.

β) Ἐπικαλοῦμαι τὴν θεῖαν δίκην κατὰ τινος Ἡπ. κ.ά. : Ἀνακαλεῖται ἡ τοὺς δρόμους γιὰ τὸ δεῖνα. γ) Καταρῶμαι τινά Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. : Γυρνᾷ ἡ τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀνακαλεῖται Ἡπ. Τὸν ἀνακαλεῖται ἡ τοὺς δρόμους ἀπάνου κάτου Λεξ. Δημητρ. δ) Κατηγορῶ τινά Ἡπ. Κρήτ.

2) Κραυγάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. : Μωρή, εἶδ' ἔχεις καὶ ἀνεκαλεῖσαι; Συνών. φωνάζω. 3) Κλαίω, θρηνῶ διὰ νεκρὸν Κρήτ. Κύπρ. (Ἀμμόχ. Γερμασ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. — ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 414 Πρω. Δημητρ. : Γυρίζει ἡ τοὺς δρόμους καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Πρω. Εἴπασι τῇ ἡ τὸ ἰό τῇ πῶς ἐπέθανε καὶ ἀνεκαλεῖται ὅλη μέρα καὶ ὅλη νύχτα μέσ' ἡ τὰ λαγάδια (τῆς εἶπαν διὰ τὸν υἱὸν τῆς κτλ.) Ἀπύρανθ. Ἐκεῖνη ἡ ῥα ποῦ ἔθαψε προχτὲς τὸν γιόν τῆς οὐλημέρ' ἀνακαλεῖται (ῥα = γραῖα) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἡρτεν ὁ χρόνος βίσεκτος, τὰ ἐννεὰ παιδιὰ πεθάναν, οὐλοῦς ἡ τὸ μνήμαν ἔκλαιεν, οὐλοῦς ἀνακαλεῖτον Κύπρ. — Ποίημ.

Παρὰ νὰ παραπονηθῇς | κάλλιον νὰ μὲ ἡνεκαληθῇς νεκρὸν χαμαὶ ἡ τὴν μαύρην γῆν | νὰ ἡχω τοῦ Χάροντος πληγὴν ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἡρ. Μαινόμ. 717 «καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν». Συνών. ἀναθρηνῶ, θρηνῶ, κλαίω, μοιρολογῶ.

ἀνάκαμα τό, Κύθν. Τῇν. ἀνάκανμα Κάρπ. Ρόδ. ἀνέκαμα Κάρπ. ἡνέκαμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαίω, παρ' ὃ καὶ ἀνακαύγω, ὅθεν τὸ ἀνάκαυμα.

1) Ἡ ἐκ νέου θέρμανσις τοῦ ψυγέντος φούρνου πρὸς τέλειον ψήσιμον τῶν ἄρτων Ρόδ. β) Συνεκδ. οἱ κλάδοι ἢ τὰ φρύγανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀναθέρμανσις τοῦ φούρνου Ρόδ. Συνών. ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι. 2) Ὁ δι' ἀνακάσεως πυρὸς γινόμενος καθαρισμὸς τῆς κυψέλης Κάρπ. 3) Ἀτμόσφαιρα θερμὴ, καιρὸς ζεστός Κάρπ. Κύθν. Συνών. κορυφώβρασι, νεφόκαμα, συννεφόκαμα.

ἀνακαμμουρίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. καμμουρίζω.

1) Νεύω πρὸς τινά καμμύων τὸν ὀφθαλμόν : Φρ. Τὴν ἀνεκαμμούρισε (τῆς ἔκαμεν ἐρωτικὸν νεῦμα). Συνών. φρ. κλείνω τὸ μάτι. 2) Μέσ. συμφωνῶ : Ἀνακαμμουριστήκανε νὰ δόνε σκοτώσουνε. Συνών. συνεννοοῦμαι.

ἀνακαμνυῶ ἀμάρτ. ἀνακαμνυῶ Δ.Κρήτ. ἀνεκαμνυῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμνυῶ.

Ἀνοίγω καὶ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς : Ὡστὸ ν' ἀνεκαμνύσης τὰ μάθια σου ἡκαμέ το-πῆγε κ' ἡρθε κττ.

*ἀνακαμπανίζω, ἀνακαμπανίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκαμπανίζω Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπανίζω.

1) Ζυγίζω τι Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 2) Ὑπολογίζω τὸ βάρος σώματος λαμβάνων αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 3) Κανονίζω τὴν κίνησιν ἀναρριπτομένου στερεοῦ σώματος, ὥστε διαγράφον τοῦτο τόξον νὰ εὕρῃ τὸν στόχον περίπου καθέτως Δ.Κρήτ. : Ἀνακαμπανίσε τὴν βέτρα καὶ τοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν δροῦλλα τοῦ κεφαλῆς. 4) Μέσ. ἐκτείνω τὸ σῶμα, τεντώνομαι νὰ πιάσω τι ἀπὸ ὑψηλὰ Α.Κρήτ. : Ἐνεκαμπανίστηκα νὰ πιάσω ἀπὸ τὸ ῥάφι τὸ βουκ-κάλι.

*ἀνακαμπάνισμα τό, ἀνακαμπάνισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαμπανίζω.

Ἀρσις σώματος διὰ τῶν χειρῶν πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ βάρους του : Μὲ τ' ἀνακαμπάνισμα καταλαβαίνω πόσες ὁκάδες εἶναι τ' ἄρνι.

*ἀνακαμπανιστὰ ἐπίρρ. ἀνακαμπανιστὰ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακαμπανιστός.

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον κινήσεως, ὥστε μετὰ τὴν διαγραφὴν τόξου νὰ ἀκολουθῇ περίπου κάθετος πτώσις : Πετᾷ τὴν βέτρα ἀνακαμπανιστά.

*ἀνακαμπανιστὸς ἐπίθ. ἀνακαμπανιστὸς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαμπανίζω.

Ὁ ἀναρριπτόμενος κατὰ τρόπον, ὥστε διαγράφων καμπύλην γραμμὴν νὰ πίπτῃ περίπου καθέτως, ἐπὶ στερεοῦ σώματος : Πετᾷ τοὶ πέτρες ἀνακαμπανιστές. Ἀνακαμπανιστὴ ἡρθεν ἡ πέτρα.

*ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακαμπαρδώνω Κύθν. Μέσ. ἀνακαμπαρδώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπαρδώνω.

Προσποιοῦμαι, κάμνω τὸν γενναῖον : Τί ἀνακαμπαρδώνεσαι ἔτσα; Λακων. Συνών. ἀντρειεύομαι (ἰδ. ἀντρειεύω), συνών. φρ. κάνω τὸν παλληκαρᾶ.

ἀνακάνω Δ.Κρήτ. ἀνεκάνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ἐπαναλαμβάνω ἐργασίαν τινά, κάμνω ἐκ δευτέρου ἐνθ' ἄν. : Φρ. Ἀνεκάνω τὸ προζύμι (ἀναζυμώνω αὐτὸ προσ-αυξάνων διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου, ὥστε νὰ αὐξηθῇ κατὰ ποσότητα καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ταχεῖαν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος) Α.Κρήτ. Πβ. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώνω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάνω.

ἀνακαούρα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. καούρα.

Δυσάρεστον αἰσθημα τοῦ φάρυγγος γεννώμενον ἀπὸ ἐρυγὴν εἴτε ἔδεσμα καὶ ποτὸν καυστικὸν ἢ ὀξύ εἴτε ἀπὸ

